

INA VAN DER BEEK

Verborgen verleden

Ina van der Beek

*Verborgen
verleden*

VCL serie

Ze probeert haar ogen open te doen, maar het lijkt of er gewichten op haar oogleden liggen.

Ze hoort stemmen, de ene stem zegt: 'Ik zag haar oogleden bewegen, ik weet het zeker!' Het is een vrouwenstem en het klinkt opgewonden. Is het de stem van haar zusje?

Een mannenstem antwoordt: 'Ik ben bang dat je het wilt zien, ik zag echt niet...'

Dan zakt ze weer weg in het donker.

1

Herma doet haar schooltas onder de snelbinders en haalt haar fiets uit het fietsenrek.

'Nou, schiet op, ik wil naar huis!' Ongeduldig kijkt ze naar haar tweelingzus die, na haar jaszakken doorzocht te hebben, nu haar tas heeft opengemaakt en de inhoud op de grond van de fiet-senstalling gooit.

'Ik ben m'n sleuteltje kwijt, wacht even, hier is-tie!'

Herma wacht en kijkt toe hoe Karin de boeken weer in haar tas propt en de slotjes dichtklikt. 'Stomme tassen!' hoort ze Karin mopperen.

'Wat?'

Karin heeft nu ook haar tas achter op de fiets vastgemaakt en loopt achter haar zus aan de stalling uit.

'Ik zei: stomme tassen! Zo belachelijk dat ze hier nog van die ouderwetse schooltassen hebben en nog erger, dat je gewoon verplicht bent om er een te gebruiken.'

Zwijgend fietsen ze weg bij school. Karin trapt zo hard dat Herma goed haar best moet doen om haar bij te houden. Na een paar honderd meter legt ze haar hand op Karins arm en zegt: 'Och meid, wat boeit die tas nou! Iedereen heeft er zo een, dus we lopen niet voor gek. Als we in Amsterdam zo naar school hadden gemoeten, was dat erger geweest, toch?' Nu moet Karin lachen, of ze wil of niet. 'Ik zie ons al lopen! Net of we nog eer-

steklassers zouden zijn! Maar ze lopen hier echt achter! Het lijkt wel 1956 in plaats van 1976. Stel je voor: een leren schooltas verplicht!’ Karin is nu langzamer gaan fietsen en Herma neemt automatisch haar tempo over. ‘Waren we hier maar nooit komen wonen, hè?’

Herma haalt haar schouders op. ‘We hadden weinig keus; papa’s praktijk is belangrijker dan onze schooltas.’

‘Mmm, wat denk jij soms toch simpel. Worden we hier neer-gezet in een achterlijk Drents dorp en jij schikt je er gewoon in.’

‘Misschien ligt het aan jou, want volgens mij ben jij de enige die hier zoveel moeite mee heeft. Mamma is al aardig gewend, pappa is helemaal in z’n element en Jasper vindt het ook prima.’

‘Jasper! Die is hier alleen de weekenden, verder zit hij nog lekker in Amsterdam, dat kun je niet meetellen.’

Even blijft het stil, ze hebben tegenwind, dat vraagt inspanning. Dan zegt Herma: ‘Dit achterlijke dorp is trouwens geen dorp, maar een stadje. En wees blij dat we elkaar hebben. Zo heb je altijd een vriendin bij de hand, toch?’

Karin broemt wat, verder blijft het stil tot ze thuis zijn.

Langzaam begint het te wennen op de nieuwe school. Herma en Karin zitten in de vierde klas van het atheneum. Het is een flinke school, die bezocht wordt door jongeren uit de hele regio. Hoewel er andere lesmethoden worden gebruikt dan op hun school in Amsterdam, kunnen ze het niveau prima aan. Met verschillende vakken zijn ze duidelijk verder dan de rest van hun klas, bij enkele vakken is er een kleine achterstand. Maar met de jongelui van hun klas hebben ze weinig aansluiting. Ze worden gezien als de stadsen en eigenlijk kijken zijzelf, zeker in het begin, ook een beetje neer op de jongens en meisjes in hun omgeving. Ze praten anders, hebben hun eigen grappen en humor. Juist daardoor wordt de band tussen de tweelingzussen, die altijd al goed was, steeds hechter.

Eind november vieren ze hun zestiende verjaardag.

‘Wat willen jullie doen? Een feest geven voor klasgenoten? Dat is misschien een goede manier om er wat meer in te komen,’ stelt hun moeder half november voor. Ze zitten op de bank voor de tv, het is zaterdagavond en vader Kees is net weggeroepen naar een patiënt.

‘Hè ja, meiden,’ bemoeit Jasper zich ermee, ‘vraag eens wat leuke jongens uit je klas, want anders schieten jullie over, hoor!’

‘Bemoei jij je er alsjeblieft niet mee, zeg!’ valt Karin uit. ‘Ga jij maar lekker naar Amsterdam, achter de meisjes aan.’

‘Dat zal ik zeker doen!’ Jasper lacht. ‘Het was maar een grapje, Karin!’

Karin gooit een kussen naar zijn hoofd, ze kan nooit echt boos worden op haar oudere broer. Dat geldt ook voor Herma. Allebei de meiden zijn dol op hem, en omgekeerd.

‘Nee, maar zonder gekheid, wat willen jullie?’ Moeder Hanny kijkt haar dochters aan.

‘Geen feest met lui uit de klas in elk geval, hè Herma?’

Herma schudt het hoofd. ‘Nee hoor, daar heb ik geen behoefte aan. We hebben een veel beter plan: in de kerstvakantie een weekje naar Amsterdam, logeren bij oma, alle vriendinnen langs enne... misschien wat leuks doen met Jasper, pap en u? Naar de Chinees of zo?’ Afwachtend kijkt ze van haar moeder naar Jasper.

‘Tja, als jullie dat willen... Ik weet nog niet precies wanneer pappa dienst heeft rond de feestdagen, maar wellicht kan dat wel geregeld worden wat ons betreft. En oma zal het helemaal geweldig vinden. En jij, Jasper?’

Jasper grijnst. ‘Is er dan echt niet één leuke jongen op die school van jullie, die het waard is om er een feestje voor te organiseren?’

‘Niet een!’ zeggen ze tegelijk.

‘Dan offer ik me graag op om zelfs rond de feestdagen een avondje in Amsterdam te blijven.’

Later in bed ligt Herma er nog over na te denken. Wat een ver-

schil: hun verjaardag hier of vorig jaar in Amsterdam! Hun halve klas was geweest, ze hadden zo'n gezellige groep waarmee ze altijd optrokken. En daarnaast ook nog meisjes van de volleybalvereniging. Nou, dat ging dit jaar dus totaal anders worden. Ze had zich hun zestiende verjaardag altijd heel anders voorgesteld. Zestien, dat is toch wel een beetje een bijzondere leeftijd, vindt ze zelf. Maar evenmin als Karin heeft ze behoefte om meisjes of jongens uit hun nieuwe klas te vragen.

Ze zucht als ze zich omdraait. Ze heeft het hier niet echt slecht naar haar zin, maar om nou te zeggen dat ze het zo geweldig vindt... nee, dat toch ook niet. Gelukkig dat ze Karin heeft, anders was het echt vervelend hier. Soms wilde ze maar dat pappa gewoon in de praktijk in Amsterdam was blijven werken. Maar ja, ze kan zich ook wel voorstellen dat hij de kans om huisarts te worden in de omgeving waar hij zelf is opgegroeid, met beide handen heeft aangepakt. En mamma vindt het geweldig hier. Het huis is natuurlijk prachtig, zo ruim en omgeven door een grote tuin, dat zal in de zomer wel heerlijk zijn. Ze zijn hier in september komen wonen, toen was het mooie weer al snel omgeslagen, maar komend voorjaar en zomer ziet ze zichzelf al heerlijk in de zon liggen. Misschien kunnen ze wel een hangmat spannen tussen een paar van die hoge bomen en dan...

Herma slaapt.

Het weekje in Amsterdam is heerlijk! Maandag 27 december reizen ze met z'n drieën, moeder Hanny en haar twee dochters, per openbaar vervoer naar de hoofdstad en donderdag de 30e komt ook vader Kees die kant op. Hij heeft met de jaarwisseling geen dienst en dus kunnen ze allemaal Oud en Nieuw bij oma Govers vieren. Het wordt wel een beetje vol, want oma heeft maar één extra slaapkamer. Daarom neemt Jasper z'n zusjes de laatste nachten mee naar z'n studentenhuus. Daar is tijdens de feestdagen ruimte genoeg; iedereen is naar zijn of haar ouders en zijn huisgenoten hebben er geen enkel probleem mee als Jaspers zus-

jes hun luchtbed en slaapzak neerleggen in een van de kamers.

Karin en Herma genieten van elke dag. Alle oude bekenden worden opgezocht, op donderdagavond gaan ze met z'n allen uit eten en bij oma is het zoals altijd gezellig. De dagen gaan veel te snel voorbij. Zondagavond om halfnegen stappen ze weer in de auto om de thuisreis te beginnen.

‘Moet dat nou, op zondag?’ heeft oma zachtjes gemopperd.

‘Het is niet anders, mam,’ zegt Hanny. ‘Kees moet morgenvroeg weer klaarstaan voor z'n patiënten.’

Karin en Herma staan aarzelend bij de deur van oma's huis.

‘Nou, kom op meiden, opschieten!’ Kees houdt het portier voor hen open.

‘We bedenken eigenlijk net iets,’ zegt Karin, ‘mogen wij niet nog een paar dagen langer blijven?’

‘Nou, daar komen jullie lekker vlot mee!’ Weifelend kijkt Hanny haar moeder aan. ‘Het is misschien wel wat druk voor oma, de logeerpartij heeft al lang genoeg geduurd hoor.’

Herma zegt niks, maar kijkt haar oma smekend aan.

‘We zijn toch geen kleine kinderen, oma heeft meer gemak dan last van ons, hè oma?’ vindt Karin.

Oma glimlacht. ‘Ik vind het prima, hoor, best gezellig en ik denk dat ik jullie niet zo veel zal zien overdag.’

Kees haalt z'n schouders op en pakt de tassen van de tweeling weer uit de auto.

‘Yes! Bedankt oma! Dag pap, dag mamsie, we bellen wel wanneer we naar huis komen. We hebben de hele week nog vakantie.’

‘Hoho, woensdag in de loop van de dag pakken jullie een trein onze kant op, hoor. We spreken nog wel af hoe laat, maar dan is het echt mooi geweest. Afgesproken?’

Die volgende twee dagen worden Karin en Herma met hun neus op de feiten gedrukt: hun leven hier in Amsterdam is echt voorbij. Hadden hun oude vrienden en vriendinnen de afgelopen week tijd vrij gehouden om hen te ontmoeten, voor deze tweede

vakantieweek heeft ieder weer zijn of haar eigen bezigheden gepland. En het onverwacht langer blijven blijkt dus veel minder leuk dan ze gedacht hadden.

‘We horen er niet meer bij, Herma,’ zegt Karin als ze ’s middags tijdens oma’s middagdutje samen in de kamer zitten. Herma haalt haar schouders op. ‘Tja, misschien wel logisch, iedereen gaat door met z’n leven. Het valt mij ook wel een beetje tegen. Hoe lang zijn we nou weg, nauwelijks vier maanden. Maar ze praten over dingen van school en zo, waar wij niet vanaf weten. Gek hè, dat dat zo snel gebeurt.’

Als de telefoon gaat, springen ze tegelijk op, zou er toch nog iemand... Maar het is Jasper. ‘Hé Herma, er ligt hier nog een trui van jullie, heb je die nodig of zal ik hem volgend weekend mee naar huis brengen?’

‘Ik kom hem zo wel even halen, ben je de hele middag thuis?’

‘Nee, ik ga zo weg, maar Harry is er wel. Jullie hebben op zijn kamer geslapen, daar lag die trui. Vandaar dat ik hem ook niet eerder heb gevonden.’

‘Oké, bedankt. Doeg!’

‘Wie was dat en wat ga je halen?’ Karin is rechtop gaan zitten en kijkt haar zus nieuwsgierig aan.

‘Jaaaaa...’ zegt Herma geheimzinnig, ‘dat zou je wel willen weten, hè? Een heel leuke jongen, die nog een kledingstuk van me heeft.’

Karin lacht. ‘Ja, natuurlijk! Heet die leuke jongen toevallig Jasper? En waarom komt hij het niet even brengen?’

‘Ik weet niet, hij moest weg. Ik neem oma’s fiets wel even, dan ben ik zo heen en weer.’

‘Lekker gezellig ben jij. Nou, dan pak ik wel een boek. Blijf je niet te lang weg?’

‘Welnee, hij is niet eens thuis. Ik moet me melden bij ene Harry. En volgens mij is het ook nog eens jouw trui, dus je mag me wel dankbaar zijn dat ik me opoffer.’ Al pratend heeft Herma haar jas aangetrokken en een sjaal omgeknoopt. ‘Ik mis m’n

handschoenen trouwens ook, misschien liggen die daar ook nog wel. Nou, tot straks.’ Even later fietst ze de straat uit.

Tien minuten later belt ze aan bij het studentenhuis waar Jasper woont. Het duurt even, dan wordt de deur opengetrokken en boven aan de trap roept iemand: ‘Kom maar even boven, ik ben aan de telefoon.’

Herma loopt de trap op en bovengekomen blijft ze even aarzelend staan. De deur van Jaspers kamer is dicht, maar een andere deur staat half open, het is de deur van de kamer waar Karin en zij hebben geslapen afgelopen weekend. Binnen hoort ze iets, dat zal de bewuste Harry wel zijn. Wat zal ze doen, naar binnen gaan of hier op de gang wachten?

‘Hé, zusje van Jasper, kom er maar in, hoor.’ De deur gaat nu helemaal open en Herma ziet een lange jongen met donker haar en bruine ogen in de deuropening verschijnen. ‘Hé, ben jij wel het zusje van Jasper? Hij had het over z’n kleine zusje, ik dacht dat je twaalf zou zijn of zo.’

Karin lacht zuurzoet. ‘Tja, hij vindt zichzelf nou eenmaal vreselijk oud bij ons vergeleken.’

‘Ons?’

‘Mijn tweelingzus en mij. Wist je niet dat Jasper tweelingzussen heeft? Hij vertelt ook niet veel.’

‘Ik woon hier pas een week of zes, dus zoveel weten we nog niet van elkaar. Maar kom verder joh, je komt die trui halen, hè? Wil je wat drinken? Ik heb net koffie gezet.’

Even aarzelt Herma, tenslotte heeft ze Karin beloofd dat ze snel terug zou komen, maar de verleiding is te groot. Harry is leuk! Gewoonlijk trekt Karin de meeste aandacht naar zich toe, ook van de jongens, maar nu is Herma alleen en ze ziet heus wel de belangstellende blik in de ogen van Harry.

‘Lekker!’ zegt ze daarom.

‘Doe je jas even uit dan. Ik heb ook nog handschoenen gevonden, ook van jou?’

‘Ja, we hebben wel een spoor achtergelaten in je kamer, hè?’

Vond je het niet vervelend dat wij hier sliepen?’ Herma is op de enige gemakkelijke stoel die de kamer rijk is gaan zitten.

‘Welnee, prima toch. Ik was vanaf de kerstdagen bij mijn ouders in Middelburg. De kamer stond dus toch leeg.’ Onderwijl zet hij een beker koffie voor haar neer.

‘Middelburg? Ben je een echte Zeeuw?’

‘Ja, proef maar, dit eten echte Zeeuwen bij de koffie.’ Hij houdt haar een bordje voor waarop een grote, kleverige koek ligt. ‘Zeeuwse bolus, ken je dat niet? Nee? Dan moet je zeker eens proeven.’ Harry laat zich neerzakken op het bed, een beker koffie in de ene en een bolus in de andere hand. Al gauw zitten ze druk te praten. Als Harry na een halfuurtje vraagt: ‘Nog meer koffie?’ springt Herma op. ‘Nee, bedankt. Ik had m’n zus beloofd direct terug te komen. We vervelen ons vandaag een beetje, zie je.’ Terwijl ze haar jas dicht ritst, vertelt ze hem over de kleine teleurstelling dat ze met hun vrienden niet meer die band blijken te hebben die ze vroeger hadden. ‘Dat gaat nou eenmaal zo,’ zegt Harry. ‘Ik merk het ook als ik in Zeeland kom. Vanwege de hoge reiskosten ga ik maar één keer per maand een weekend naar mijn ouders, dus mijn vrienden daar zie ik ook niet zo veel meer. En dan merk je dat je elkaar ontgroeit. Maar jullie zullen in Drenthe toch inmiddels wel weer nieuwe vriendinnen gevonden hebben? En anders toch zeker wel vrienden?’ Bij dat laatste zinnetje kijkt hij Herma nadrukkelijk aan.

Ze voelt dat ze een beetje kleurt, haalt haar schouders op en zegt: ‘Nou nee, echte vriendinnen niet, en vrienden al helemaal niet. Misschien komt het ook een beetje doordat Karin en ik elkaar hebben. Als ik alleen was, zou ik vast beter m’n best gedaan hebben om ertussen te komen. Maar ze zijn daar echt heel anders, hoor.’

Harry lacht. ‘Dat lijkt misschien maar zo, ook door het dialect en zo, maar in wezen blijkt vaak dat er overal leuke en minder leuke mensen rondlopen, of je nu in Amsterdam, Drenthe of

Zeeland komt. Je moet er gewoon je best een beetje voor doen.’ Hij loopt achter haar aan de trap af tot de voordeur. Als ze op de fiets wil stappen, zegt hij: ‘Herma, ik vond het leuk om je te leren kennen. Jammer dat je morgen al weer weggaat. Zouden we vanavond niks kunnen afspreken, ergens wat gaan drinken of zo? Of vindt je oma dat niet goed?’

Herma blijft staan, één been op de trapper. ‘Ik zou dat echt heel erg leuk vinden, maar ja, oma... ik denk niet dat ze het goed vindt. Dat weet ik eigenlijk wel zeker.’

‘Maar jij zou het wel willen dus? Komt goed, ik bedenk wel wat! Tot vanavond!’ Hij lacht breed en steekt z’n hand op, terwijl Herma opstapt en wegfietst.

Met trillende knieën fietst ze naar oma’s huis. Daar aangekomen wordt ze opgewacht door een boos kijkende Karin. ‘Leuk ben jij! Zeg je dat je zo heen en weer bent en blijf je vervolgens uren weg!’

‘Nou, uren... dat valt wel mee, hoor.’

‘Dus Jasper was er toch?’

‘Nee, hij was al weg.’

‘Al weg? Waar ben je dan geweest? En waar is m’n trui?’

‘O, vergeten!’ Herma slaat haar hand voor de mond.

‘Vergeten? Waar ben je nou eigenlijk geweest, vertel op!’ Karin trekt haar ongeduldig de kamer binnen.

‘Gewoon, naar Jasper, maar hij was er niet en toen deed Harry, een andere jongen die daar woont – je weet wel, op wiens kamer we hebben geslapen – de deur open. Daar heb ik even mee zitten kletsen.’

‘Nou, even... je bent echt lang weggebleven. Is-tie leuk?’ vraagt ze dan nieuwsgierig.

Herma voelt dat ze een kleur krijgt. ‘Erg leuk!’ Verder kunnen ze er niet over praten, want oma komt de kamer in.

‘O, meiden, wat heb ik lang geslapen, hè? Dat was niet de bedoeling, hoor, vonden jullie het erg ongezellig of heb je je wel een beetje vermaakt?’

‘Herma wel!’ bromt Karin. Oma hoort het niet, ze is al naar de keuken gelopen om thee te zetten. ‘Verder geen plannen meer vandaag, alle vriendinnen gezien?’ roept ze vanuit de keuken.

‘Nee hoor, oma, verder blijven we vandaag gezellig bij u,’ antwoordt Karin.

‘Nou, misschien gaan we vanavond nog een uurtje naar iemand toe, mag dat, oma?’ vraagt Herma er gelijk overheen. Oma komt de kamer in met de theepot in haar hand. ‘Als het een beetje in de buurt is, want ik vind het vervelend als jullie ’s avonds nog de halve stad door moeten.’

‘Oma, we hebben bijna zestien jaar in Amsterdam gewoond, hoor!’ zegt Karin een beetje snibbig. Onderwijl probeert ze Herma’s blik te vangen, maar Herma kijkt halsstarrig een andere kant op. Ze begrijpt heel goed dat haar zus wil weten waar ze vanavond naartoe wil, maar dat weet ze zelf ook nog niet. Ze hoopt gewoon dat Harry inderdaad iets zal bedenken waardoor ze elkaar weer zullen zien. De vergeten trui wellicht? Had hij dat al in de gaten toen ze vertrok en komt hij die brengen? Ze zitten net aan de thee als de telefoon gaat. Oma loopt naar het toestel toe en neemt op. ‘Ha Jasper... nou, dat is ook dom van haar... Je mag ook hier wel mee-eten... ja, ik vind het best, wacht, ik geef je een van je zusjes. Herma? Goed, tot ziens Jasper, daag.’ Ze draait zich om naar Herma, die met gespitste oren heeft meegeuisterd. ‘Jasper voor jou, meiske.’

Als Herma de telefoon heeft overgenomen hoort ze haar broer zeggen: ‘Nou, je hebt indruk gemaakt, hoor! Heb je wel verteld dat je pas zestien bent?’ En als ze geen antwoord geeft, gaat hij verder: ‘Oma mag het zeker niet weten, hè, ze vindt je vast veel te jong voor de liefde. Maar ja, ik heb me laten overhalen: hebben Karin en jij zin om vanavond wat te gaan drinken met Harry en mij? Oma vindt het goed en Harry ook.’ Dat laatste klinkt plagend.

‘Ja natuurlijk, even Karin vragen.’ Ze keert zich om naar Karin, die nog steeds met verbazing probeert om het gesprek te

volgen. ‘Kaar, heb je zin vanavond even met Jasper en Harry de stad in te gaan?’ Smekend kijkt ze haar tweelingzus aan, Karin kan soms opeens heel dwars zijn als iets niet naar haar zin gaat. Maar nu haalt ze haar schouders op. ‘Mij best.’

Als ze heeft neergelegd, blijkt oma toch echt niet zo naïef als Herma had gedacht. Met een olijke twinkeling in haar stem zegt ze: ‘Jaja, gezellig met je broer de stad in, je hebt al een kleur van plezier bij het idee, zie ik.’ Maar dan gaat ze ernstig verder: ‘Ik weet niet wie die jongen is, maar ik vertrouw erop dat Jasper weet wat hij doet. En maak het niet te laat, hè, anders kan ik jullie ouders niet meer recht in de ogen kijken.’ Het valt Herma eigenlijk erg mee dat haar oma zo gemoedelijk reageert. Zouden oudere mensen toch niet zo wereldvreemd zijn als zij soms denkt? Het lijkt wel of oma haar gedachten kan lezen, want ze zegt: ‘Je lichaam wordt wel ouder meisjes, bij het klimmen van de jaren en natuurlijk word je, als het goed is, ook wel wijzer door wat ze noemen ‘levenservaring’, maar je geest blijft net als vroeger, hoor. Toen ik zestien was had ik denk ik een heleboel dezelfde gevoelens en verlangens als jullie nu. En,’ gaat ze verder met een glimlach, ‘ik ben blij dat Jasper en Karin er vanavond bij zijn om een beetje op je te passen, Herma!’

Het wordt voor Herma een geweldige avond. Als ze later samen met Karin op oma’s logeerkamer in bed ligt, raakt ze maar niet uitgepraat over Harry.

‘Dat dat zo maar opeens gebeurt, hè!’ zegt ze in het donker tegen Karin. ‘Ik vind hem zo leuk!’

‘Hè,’ zegt Karin een beetje sarcastisch, ‘dat was me nou nog niet opgevallen! Nu stil hoor, ik wil slapen!’

Herma ligt nog een hele poos wakker. Jammer zeg, dat ze morgen alweer naar huis moeten. Maar ze hebben afgesproken om elkaar te schrijven en Harry kan binnenkort best een weekendje met Jasper meekomen naar Drenthe. Tenslotte neemt Jasper wel vaker vrienden mee. Zou Harry haar net zo leuk vinden als zij

hem? Hij is vijf jaar ouder; ze zag dat hij wel even schrok toen hij hoorde dat zij net zestien was geworden. Maar ja, zo heel erg jong is dat toch ook niet, meisjes zijn eerder volwassen dan jongens en...

Dan slaapt ze.

In de weken die volgen komt er een drukke briefwisseling op gang. Herma is helemaal opgefleurd, ze lijkt Amsterdam en haar vriendinnen helemaal niet meer te missen. Karin moppert af en toe: 'Nou zeg, aan jou heb ik ook niet veel meer, je bent brieven aan het schrijven of aan het lezen. En het lijkt wel of je het op school ook opeens naar je zin hebt.'

'Overdrijf niet zo! Maar Harry zei, dat we ons op school wat meer moeten geven, dan komen we er vast beter in en dat is denk ik ook zo. Daarom probeer ik me wat positiever op te stellen in de klas naar de anderen toe en volgens mij werkt dat dus. Maar daarom heb ik het nog niet gelijk geweldig naar m'n zin, hoor. Maar neem nou Gerdine, dat is eigenlijk best een leuke meid, dat merk je als je wat meer met haar praat.'

Karin haalt de schouders op. 'Ik merk er nog niks van,' moppert ze, 'en ik heb ook helemaal geen zin om er energie in te steken. Over twee jaar zijn we van die school af en dan ga ik onmiddellijk terug naar Amsterdam. Het maakt me niet uit wat ik ga studeren, als het maar in Amsterdam is.'

Herma geeft geen antwoord, haar aandacht is op haar moeder gericht, die de telefoon heeft aangenomen en nu zegt: 'Tuurlijk, prima Jasper, neem die jongen maar eens mee. Ja, tot vrijdag, dag!'

'Was dat Jasper? Komt Harry dit weekend mee?'

'Dat bedoel ik nou,' mompelt Karin, 'je hoort mij niet eens meer!'

Herma kan bijna niet wachten tot het vrijdag wordt. Hoe zou het zijn, zal ze hem niet tegenvallen? En hoe gaat het verder, wordt het verkering of ziet hij haar toch meer als het kleine zusje

van z'n kamergenoot? Ze schelen maar vijf jaar, dat is niet zo vreselijk veel, maar ze beseft wel dat ze in heel verschillende werelden leven. Hij is student, woont al een paar jaar op kamers, en zij is toch nog een schoolmeisje dat thuis bij haar ouders woont. Z'n brieven zijn leuk en hij zet er 'lieve Herma' boven, maar betekent dat iets? Keer op keer begint ze erover tegen Karin, maar die heeft niet veel geduld. 'Wacht gewoon maar af, dan zie je het vanzelf. En laat vooral niet merken dat je wanhopig bent.'

'Ik ben helemaal niet wanhopig, maar ik vind hem zo leuk, begrijp je dat niet?'

'Nee,' zegt Karin eerlijk, 'daar begrijp ik echt niks van. Het is een leuke knul, maar niet bijzonder.'

'Gelukkig maar, anders hadden we een probleem.'

Maar eindelijk wordt het toch vrijdag en komen de twee studenten aan. Al snel is het voor ieder duidelijk dat Harry niet bepaald voor Jasper is meegekomen, maar alleen aandacht heeft voor Herma. Zondagmiddag gaan ze samen een eind wandelen en als ze, met de armen stevig om elkaar heen geslagen terugkomen, straalt Herma.

'Woonden jullie nog maar in Amsterdam!' verzucht Harry als ze aan de thee zitten.

Maar Herma's vader is het niet met hem eens. 'Dit is misschien wel beter. Jij kunt je tijd goed aan je studie besteden, Herma moet zelfs eerst haar middelbare school nog afmaken, dus door de week zijn jullie druk genoeg. Je kunt elkaar schrijven en je mag natuurlijk geregeld een weekend hier komen, maar doe het verder nog maar rustig aan.'

Herma is het helemaal niet met hem eens, maar ze weet dat hij wel gelijk heeft. 'Hoe vaak kun je dan komen, elk weekend?' Ze kijkt schuin van haar vader naar Harry.

Harry pakt haar hand. 'Dat zal niet gaan, het is een hele hap reisgeld voor een arme student en ook probeer ik zo ongeveer één keer per maand naar mijn ouders te gaan. Maar misschien

kun je binnenkort wel een keer mee daarnaartoe?’

Nu bemoeit ook moeder Hanny zich ermee. ‘Nou, een week-endje van Drenthe naar Zeeland? Dat lijkt me meer iets voor in een vakantie, toch?’

Herma knikt, ach, voorlopig is ze al helemaal gelukkig dat Harry net zo verliefd is op haar als zij op hem. De rest komt wel goed. Toch is ze stil als de jongens weer vertrokken zijn. Ze neemt zich voor om in elk geval hard te werken op school, zodat ze niet blijft zitten of in de zesde klas zal zakken. Des te eerder kan ook zij naar Amsterdam. Want dat haar toekomst bij Harry ligt, daarvan is ze overtuigd!

Langzaam doet ze haar ogen open. Boven zich ziet ze een wit plafond, voorzichtig draait ze haar ogen opzij. Witte muren, gordijnen. Waar is ze? Dan ziet ze de man, hij buigt zich over haar heen. Er staan tranen in zijn ogen. 'Herma!'

Herma? Is zij dat? Het klinkt bekend. Ze sluit haar ogen weer. Herma, herhaalt ze zacht in zichzelf. Het woord voelt goed.

2

Zo gaan de maanden voorbij. Langzamerhand voelen Herma en ook Karin zich steeds meer thuis op school en in het stadje. In een naburig dorp blijkt een volleybalvereniging te zijn, waarbij ze zich hebben aangesloten en zo leren ze weer wat jongelui van hun leeftijd kennen. Maar echte vrienden of vriendinnen hebben ze nog steeds niet. Ze fietsen samen van en naar school, gaan samen sporten en maken samen hun huiswerk. Een enkele keer worden ze uitgenodigd voor een verjaardagsfeestje, maar ook daar gaan ze weer samen naartoe en komen ze samen terug.

'Leuk, maar op deze manier leer je ook nooit andere mensen kennen,' zegt Harry tegen Herma, als hij weer eens een weekend bij de familie Vos logeert.

'Ik heb verder niemand nodig. Ik heb jou en Karin, school en m'n sport, wat moet ik verder dan nog? Nee hoor, ik vind het prima zo.'

Met Harry en haar is het nog steeds aan. Hij komt meestal één keer per maand, ze schrijven elkaar een paar keer per week en af en toe belt hij haar vanuit de telefooncel op. Eigenlijk zou Herma willen dat ze hem vaker zag, maar dat is gewoon niet haalbaar. Harry's brieven zijn meestal kort, hij is niet zo'n schrijver en hij is druk met z'n studie, de studentenvereniging en de roeivereniging waarvan hij lid is. Maar de weekenden dat ze elkaar zien, maken veel goed voor Herma. Twijfelt ze af en toe

aan de houdbaarheid van hun relatie, na zo'n weekend heeft ze er weer alle vertrouwen in. In de paasvakantie gaat ze een lang weekend met Harry mee naar zijn familie in Zeeland. Het bezoek valt haar niet mee; de ouders van Harry spreken een dialect dat ze nauwelijks begrijpt en ze doen ook geen moeite om zich beter verstaanbaar te maken. Wel begrijpt Herma uit een opmerking van Harry's moeder heel goed dat ze haar eigenlijk veel te jong vinden voor Harry. Al met al is ze blij als ze weer in de trein zit, richting het noordoosten.

In de zomervakantie gaat Harry twee maanden naar Zeeland. Hij heeft daar een vakantiebaan in Domburg als strandwacht. Hij moet zes dagen per week werken, alleen de zondag is hij vrij. Het geld dat hij daarmee verdient, is hard nodig om zijn studie te betalen. Zijn ouders, die een klein landbouwbedrijfje hebben, kunnen de studies van hun zes kinderen niet bekostigen.

'Op zich een leuke baan, hoor, het heeft alleen de consequentie dat ik onmogelijk naar jou kan komen in juli en augustus. Maar misschien kun jij een weekend hiernaartoe komen en bij mijn ouders logeren?' stelt Harry voor als hij half juni een weekend bij Herma is. Het is zondagmiddag en heerlijk weer, samen lopen ze in het bos.

Herma haalt haar schouders op. 'Daar heb ik ook niet veel aan, als jij alleen zondags vrij bent. En dan moet je waarschijnlijk ook nog twee keer naar de kerk, wat spreek ik je dan? En je ouders zitten ook niet echt op me te wachten. Kun jij dan niet één keer een paar dagen vrij nemen?'

'Nee, dat gaat echt niet,' zegt Harry een beetje kortaf. 'Er zitten er genoeg op mijn baantje te loeren en ik ben al niet flexibel voor mijn baas omdat ik niet op zondag wil werken, dus ik ga niet nog meer gunsten vragen. Trouwens, ik heb dat geld echt hard nodig, Herma, bij mij thuis is het allemaal een stuk krapper dan bij jullie, hoor.'

Herma geeft geen antwoord, wat zal ze ook kunnen zeggen? Ze weet dat hij gelijk heeft, maar het is niet leuk. 'Zit ik

straks de hele zomervakantie alleen in Drenthe, bah!’ mompelt ze in zichzelf.

‘Wat loop je nou zachtjes te mopperen?’ Harry slaat een arm om haar heen. ‘Kom op, je gaat heerlijk met je ouders en Karin twee weken naar Duitsland en je gaat vast nog wel in Amsterdam logeren bij de een of ander, toch? Dus zo’n beroerde zomer heb je niet voor je. En waarom zoek je ook niet een vakantiebaantje, als je zo bang bent dat je je verveelt?’

‘Ik zou niet weten wat! In dit gat is toch niks te doen.’

‘Ja, dan weet ik het ook niet, hoor. Eind augustus ben ik klaar, misschien kan ik proberen dan toch een paar dagen eerder te stoppen, zodat we nog een paar dagen samen weg kunnen.’

‘Dat vinden mijn ouders toch niet goed.’

‘Ik bedoel een paar uitstapjes van een dag, dan logeer ik bij jullie of jij bij je oma in Amsterdam en doen we van daaruit wat leuks, goed?’

Herma blijft opeens staan en slaat twee armen om zijn nek. ‘Wat ben je toch een schat!’ zegt ze. ‘Baal je nooit dat je verkeer hebt met zo’n baby van zestien, die nog jaren thuis woont en naar haar paps en mams moet luisteren?’

‘Welnee, je wordt elke dag ouder, hoor!’ grapt Harry, maar dan gaat hij wat serieuzer verder: ‘Natuurlijk zou het allemaal wat gemakkelijker zijn als je twintig was, maar aan de andere kant: ik moet ook nog een jaar of twee, drie studeren. Tegen die tijd ben jij al achttien en dat klinkt al weer heel anders! En ik houd van je Herma, ik heb het er wel voor over om op je te wachten.’

Met de armen stevig om elkaar heen geslagen komen ze thuis. En opeens lijken die twee zomermaanden ook niet zo vreselijk meer, vindt Herma.

Het is eind juli, Herma en Karin fietsen van het zwembad naar huis. Het was heerlijk weer, maar tegen de middag begonnen er wolken over te drijven en werd het opeens kouder. Als ze hal-

verwege zijn zegt Herma opeens: ‘Kaar, waar heb jij je tas eigenlijk?’

Karins hand gaat naar achter, ze voelt aan de lege bagagedrager en remt abrupt. ‘Oh, vergeten! Natuurlijk toen ik m’n band heb opgepompt, daar kom je ook lekker snel mee, zeg.’

‘Ja, nou is het zeker mijn schuld! Wees blij dat ik het nu zie en niet straks als we thuis zijn. Wat doen we, gelijk maar terug?’

‘Ik ga wel terug, het is onzin om met z’n tweeën te gaan, moet je kijken wat een lucht. Het gaat vast zo gieten. Rij jij maar door, ik sjees wel even terug.’ Karin keert haar fiets om, stapt weer op en rijdt in de tegenovergestelde richting weg. Herma stapt ook weer op en als zij verder rijdt, komt opeens iemand naast haar fietsen. ‘Hé, gaat Karin weer terug?’

‘Hoi Gardine! Ja, haar tas staat nog in de fietsenstalling van het zwembad.’

‘O, Mark, m’n broer, heeft hem al meegenomen. Hij zag de tas staan en heeft erin gekeken of er een adres in zat, maar hij kon niks vinden. Toen hij hem wilde afgeven bij de kassa van het zwembad zeiden ze daar dat hij hem beter bij de politiepost kan brengen, dus daar zal hij nu wel naartoe zijn.’

‘Tja, dan rijdt ze voor niks. Nou ja, het heeft ook geen zin meer om er weer achteraan te crossen. Ze komt vanzelf terug, dan heb ik in elk geval goed nieuws voor haar; bedank je broer maar alvast.’

‘Zal ik doen, ik moet hier rechtsaf. Ik ga snel, want ik moet nog aan het werk.’

‘Aan het werk? Heb je een vakantiebaantje?’ vraagt Herma.

‘Nou, vakantiebaantje... nee, zo zou ik het niet willen noemen. We hebben thuis een paardenfokkerij en manege. Er is dus voor ons altijd werk aan de winkel. Houd jij van paarden? Heb je wel eens gereden?’

‘Nee, eigenlijk niet. Ja, als klein grietje ben ik eens naar een ponykamp geweest, ik vind het wel prachtige beesten.’

‘Nou, als je zin hebt kom je maar eens kijken. En werk hebben

we ook nog wel voor je, kun je een rijlesje verdienen!’

‘Meen je dat nou? Vinden je ouders dat goed?’

‘Tuurlijk. Morgen wat te doen? Een uur of twee?’

‘Ja leuk, als jij zeker weet dat het goed is.’

‘Ja hoor, gaan we de stallen uitmesten, altijd goed dus,’ lacht Gerdine, ‘maar nu ga ik echt, hoor, ik heb beloofd vandaag ook te helpen, dag!’

In gedachten rijdt Herma langzaam naar huis. Ze zit al een jaar bij Gerdine in de klas en ze wist niks van haar. Harry heeft gelijk: het is hun eigen schuld dat ze zo weinig aansluiting hebben, ze hebben zich nooit verdiept in hun klasgenoten.

De volgende dagen is Herma dikwijls te vinden op de manege. Ze mest stallen uit, roskamt de paarden en rijdt haar eerste rondjes op een mak paard. Ze geniet ervan. Gerdine heeft Karin ook uitgenodigd te komen, maar zij heeft geen interesse, dus gaat Herma alleen.

Door de familie van Gerdine is ze al snel opgenomen en ze voelt zich er helemaal thuis. Behalve Gerdine, die net als zij zestien is, hebben ze nog een dochter van dertien, Joke, en twee jongens: Mark van achttien en Tim van eenentwintig. Joke ziet ze niet zoveel, ze gaat van de ene logeerpartij naar de andere: oma’s, opa’s, ooms en tantes. Ook Tim heeft ze nog nooit ontmoet, hij studeert in Groningen en heeft daar tijdens de zomermaanden een vakantiebaan. Maar Mark en Gerdine zijn dagelijks bij de paarden te vinden.

Ze werken hard maar ze hebben ze ook veel plezier met elkaar. Een paar keer probeert Herma nog om Karin mee te krijgen, maar Karin heeft geen zin. Het is deze zomervakantie eigenlijk voor het eerst dat de tweelingzussen zo weinig met elkaar optrekken. Maar Herma gaat zo op in haar nieuwe werk en vrienden, dat ze het nauwelijks merkt. ’s Avonds aan tafel gaan ook al haar verhalen over de paarden en de familie Van Lingen.

‘Ik zou er gaan wonen als ik jou was!’ valt Karin op een keer

uit, als Herma alweer aan het vertellen is. Verschrikt houdt Herma haar mond en kijkt haar zus aan.

‘Ja,’ gaat Karin verder, ‘denk je dat het voor ons leuk is, altijd maar die paardenverhalen en Gerdine dit en Mark dat. Ik zit elke dag hier een beetje in m’n eentje, gezellig hoor!’

‘Dat wil je toch zelf? Ga dan ook eens een keer mee.’

‘Nee, dank je, ik blijf liever hier.’

Later denkt Herma er nog eens over na. Is Karin jaloers? Maar dat is toch onzin, ze kan meegaan, maar dat wil ze niet. Harry had gelijk toen hij zei dat ze hun best moeten doen om mensen te leren kennen. Harry... Ze realiseert zich opeens dat ze deze week nog niet heeft geschreven. Het is al zaterdag, meestal schrijft ze hem zondags en woensdags, maar na de laatste zondag is het er nog niet van gekomen. Gelijk doen vanavond! Maar voor ze zover is gekomen, gaat de telefoon al. Het is Harry.

‘Je bent toch niet ziek?’ vraagt hij bezorgd, ‘ik heb je brief gemist.’

Ze weet eigenlijk niet goed wat ze moet antwoorden. Vergeten? Dat klinkt niet echt aardig, maar eigenlijk is het wel de waarheid.

‘Ik wilde net gaan schrijven, ik heb het echt zo druk gehad deze week. Ik heb elke dag gewerkt, het is er gewoon bij ingeschoten.’ Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Alles wel goed?’ vraagt Harry dan. ‘Ik wist trouwens niet dat je een baantje had, daar heb je niks over geschreven.’

‘Het is eigenlijk ook geen echte baan, ik ga elke dag helpen bij Gerdine, een meisje uit m’n klas. Zij hebben thuis een manege, dus ik help bij de paarden en af en toe mag ik ook rijden. Het is echt zo leuk, Har!’

Ze hoort hem grinniken als hij zegt: ‘Dus een paard is mijn concurrent, lekker is dat. En volgende week ga je op vakantie, dan worden de brieven helemaal schaars zeker?’

‘Echt niet! Dan heb ik alle tijd om te schrijven.’

‘Ik plaag je maar, als je in Duitsland zit met je familie hoef je

echt niet twee keer per week te schrijven, hoor. Maar ik zou het wel fijn vinden als je daarna toch een weekend naar Zeeland komt.’

‘Ik kijk nog wel, goed?’ Ze heeft er echt geen zin in. Hoezeer ze ook naar Harry verlangt, een heel weekend bij die familie van hem, nee, daar past ze voor!

‘Volgens mij mis ik jou meer dan jij mij...’ hoort ze Harry wat spijtig zeggen.

‘Ik mis jou natuurlijk ook!’ haast ze zich te zeggen, ‘maar het is gewoon even niet anders. Jij wilt per se zo lang werken, je weet dat je zelfs met ons mee kon op vakantie.’

‘Onzin! Je weet dat ik moet werken, Herma!’ zegt hij wat kortaf. ‘Nou, ik bel voor je op vakantie gaat nog wel even. Binnenkort krijgen mijn ouders eindelijk telefoon, dan hoef ik niet meer elke keer naar een telefooncel te gaan en kunnen we elkaar wat vaker spreken.’ Nu klinkt zijn stem weer zachter. ‘Geniet van je paarden en ik kijk uit naar de volgende brief.’

INA VAN DER BEEK

Verborgen verleden

Prachtige roman vol verwickelingen en emotie.

Vanwege het werk van hun vader, die huisarts is, verhuist het gezin van de tweelingzusjes Herma en Karin naar het Drentse platteland. Het is een hele overgang, maar zowel de ouders als de kinderen weten zich goed aan te passen. Waren de twee zussen voorheen onafscheidelijk, nu slaan ze verschillende wegen in, waardoor het onbegrip tussen hen groeit. Herma trouwt jong en leeft voor haar gezin, wat de avontuurlijke Karin maar moeilijk kan begrijpen. Zij keert terug naar de stad en blijft single. Een ernstig ongeluk, waarbij Herma in coma raakt, zet alles op de kop!

Ina van der Beek is in korte tijd een bekend auteur in de boekenseries geworden. Haar romans bevatten thema's en problemen van deze tijd, die de lezer zal herkennen. De auteur brengt de verhalen van mensen van vandaag dichterbij!

ISBN 978 90 5977 379 0 • NUR 344

VCL serie

www.vclserie.nl

9 789059 773790